

Sygn. akt I NKRS 10/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Wiak (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Leszek Bosek

SSN Paweł Księżak

w sprawie z odwołania K. W.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr (...) z dnia 21 listopada 2019 r.

w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na jedno

z czterech stanowisk sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Cywilnej, ogłoszone

w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 831,

z udziałem D. P.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 2 lutego 2021 r.,

**uchyla zaskarżoną uchwałę w punkcie 2 co do K.W. i
przekazuje sprawę Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego
rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa (dalej: KRS, Rada) uchwałą nr (...) z dnia 21 listopada 2019 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na jedno z czterech stanowisk sędziego Sądu Najwyższego w Izbie

Cywilnej ogłoszone w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 831, na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. 2019, poz. 84 ze zm.) przedstawiła Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie D. P. do pełnienia urzędu na jedno z czterech stanowisk sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Cywilnej (pkt 1) oraz nie przedstawiła Prezydentowi RP wniosku o powołanie pozostałych kandydatów, w tym skarżącego K. W. do pełnienia urzędu na cztery stanowiska sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Cywilnej (pkt 2). W uzasadnieniu zaskarżonej uchwały wskazano, że na cztery wolne stanowiska sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Cywilnej, ogłoszone w Monitorze Polskim z 2018 r. pod poz. 831, zgłosiło się łącznie 11 kandydatów, z tym że w związku z cofnięciem jednego zgłoszenia Rada umorzyła postępowanie wszczęte w sprawie tego zgłoszenia. Dalej wskazano w uzasadnieniu, że w toku procedury konkursowej Przewodniczący Rady wyznaczył zespół, zawiadomił Ministra Sprawiedliwości o jego powołaniu oraz o sprawach indywidualnych przekazanych zespołowi w celu przygotowania ich do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady. Nadto Rada zaprosiła uczestników postępowania do osobistego stawiennictwa na posiedzeniu zespołu członków KRS. Na posiedzeniu w dniu 28 sierpnia 2019 r. zespół przeprowadził rozmowy z zaproszonymi kandydatami. Po przeprowadzonych rozmowach z kandydatami, zespół odbył naradę i uznał, że materiały są wystarczające do zajęcia stanowiska w sprawie. Podczas głosowania członkowie zespołu, na D. P. oddali 2 głosy „za”, przy braku głosów „przeciw” i 1 głosie „wstrzymującym się” a na K. W. oddali 3 głosy „za”, przy braku głosów „przeciw” i „wstrzymujących się”. W wyniku głosowania zespół przyjął stanowisko o rekomendowaniu Radzie na cztery wolne stanowiska sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Cywilnej D. P. i K. W. Wniosek uzasadniony został treścią załączonej dokumentacji, informacjami dotyczącymi posiadanego przez kandydatów doświadczenia zawodowego i życiowego, opiniami o ich pracy, a także wynikiem wysłuchania przez zespół.

Zespół, jak wskazano w uzasadnieniu, kierował się przy tym dyspozycją art. 35 ustawy o KRS. W ocenie zespołu rekomendowani kandydaci posiadają wieloletnie doświadczenie w pracy związanej ze stosowaniem prawa oraz legitymują się wyróżniającą wiedzą prawniczą. D.P. posiada ponad

dwudziestoletnie doświadczenie w pracy na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego oraz sędziego Sądu Okręgowego. Swoją wiedzę rozwijał również pisząc artykuły naukowe oraz w ramach pracy w Ministerstwie Sprawiedliwości w Departamencie (...), a także Departamencie (...), którego od ponad 2 lat jest Dyrektorem. Zespół podkreślił w swym stanowisku także fakt, że kandydat, zajmując merytorycznie wymagające stanowisko, z powodzeniem zarządza zespołem ponad 70 osób. K. W. łączy natomiast pracę w zawodzie radcy prawnego z pracą naukową. Posiada stopień naukowy doktora habilitowanego nauk prawnych i jest autorytetem w dziedzinie prawa cywilnego. Jego wiedza naukowa znajduje bezpośrednie przełożenie na praktyczne stosowanie przepisów prawa, bowiem jest autorem szeregu glos do wyroków Sądu Najwyższego, monografii prawniczych i artykułów w literaturze fachowej. Ponadto, podczas rozmowy z zespołem, kandydaci potwierdzili, że wyróżniają się wysokim poziomem wiedzy prawniczej i posiadają kwalifikacje zawodowe, predestynujące ich do pełnienia urzędu sędziego Sądu Najwyższego.

Podejmując uchwałę Krajowa Rada Sądownictwa zważyła, że wszyscy kandydaci biorący udział w konkursie spełniają wymagania ustawowe określone w art. 30 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz.U. 2019, poz. 825). Wysoki poziom wiedzy prawniczej D. P., wymagany przez art. 30 § 1 pkt 6 ustawy o Sądzie Najwyższym, znajduje odzwierciedlenie w 28-letnim stażu zawodowym na stanowisku orzeczniczym w sądach różnych szczebli, autorstwie artykułów naukowych opartych na praktyce orzeczniczej, a także pracy w Ministerstwie Sprawiedliwości, gdzie kandydat zarządzał 70-osobowym zespołem przy istotnych projektach z punktu widzenia interesu wymiaru sprawiedliwości. D. P. jako jedyny z kandydatów, ubiegających się o wolne stanowiska sędziego w Izbie Cywilnej Sądu Najwyższego, łączy kilkudziesięcioletnią praktykę orzeczniczą z rozwojem naukowym przez publikacje artykułów naukowych, realizowanie skomplikowanych przedsięwzięć racjonalizatorskich, które mają usprawnić funkcjonowanie wymiaru sprawiedliwości. Kandydat posiada także bogate doświadczenie w zarządzaniu swoją pracą oraz podległych pracowników.

Dokonując oceny kandydatów Rada kierowała się także kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, m.in.: doświadczeniem zawodowym

kandydatów, w tym doświadczeniem w stosowaniu przepisów prawa, dorobkiem naukowym, opiniami przełożonych, rekomendacjami, a także publikacjami. KRS podzielając w części stanowisko zespołu, uznała, że Prezydentowi RP zostanie przedstawiony wniosek o powołanie D. P. do pełnienia urzędu na jedno z czterech stanowisk sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Cywilnej. W uzasadnieniu podjętej uchwały, dokonując charakterystyki poszczególnych kandydatów wskazano, że D. P. urodził się 29 lutego 1964 r. W 1989 r. ukończył wyższe studia prawnicze na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu (...) w K. z oceną dobrą, uzyskując tytuł magistra. Po odbyciu aplikacji sądowej w okręgu Sądu Wojewódzkiego w K., złożył w 1991 r. egzamin sędziowski z wynikiem ogólnym dobrym. Decyzją Ministra Sprawiedliwości został mianowany z dniem 1 grudnia 1991 r. asesorem sądowym i powierzono mu pełnienie czynności sędziowskich w Sądzie Rejonowym w VII Wydziale Gospodarczym. Postanowieniem Prezydenta RP z dnia 8 lipca 1993 r. został powołany do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego. Na własny wniosek z dniem 1 października 1994 r. został przeniesiony na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w K., gdzie orzekał w V Wydziale Gospodarczym. Od 1 listopada 2004 r. był delegowany do pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Okręgowym w K. w IX Wydziale Gospodarczym. Postanowieniem Prezydenta RP z dnia 8 stycznia 2008 r. kandydat został powołany do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w K. Od 1 lutego 2016 r. jest delegowany do pełnienia czynności administracyjnych w Ministerstwie Sprawiedliwości. Od 1 lutego 2016 r. do 28 marca 2017 r. kandydatowi powierzono obowiązki w Departamencie (...). Od 29 marca 2017 r. do chwili obecnej pełni obowiązki dyrektora w Departamencie (...). Kandydat podnosi kwalifikacje zawodowe przez udział w szkoleniach. D. P. jest także autorem 10 artykułów naukowych. Z dołączonej opinii Ministra Sprawiedliwości wynika, że kandydat w okresie pełnienia obowiązków w Departamencie (...) prezentował wnikliwe i wszechstronne spojrzenie na zagadnienia prawne oraz wykazywał się doświadczeniem orzecznictwem w sprawach z zakresu prawa gospodarczego i cywilnego. Przygotowywane pisma, propozycje legislacyjne oraz inne wykonywane czynności cechował wysoki poziom merytoryczny. Brał aktywny udział w pracach nad powstaniem oraz wprowadzeniem do sądów systemu losowego przydziału

spraw (SLPS) w sądach powszechnych. Z uwagi na interdyscyplinarny charakter powyższego zagadnienia, nadzór oraz koordynowanie prac związanych z wprowadzeniem systemu wymagało posiadania wyspecjalizowanej wiedzy z matematyki, informatyki, w kontekście połączenia ich z rozwiązaniami prawnymi dotyczącymi mechanizmu przydziału spraw. W tym zakresie kandydat wykazał się wiedzą z pogranicza wielu dziedzin technicznych w połączeniu z wiedzą na temat organizacji zróżnicowanych struktur sądowych, regulacji procesowych obowiązujących w poszczególnych pionach orzecznich oraz wiedzą praktyczną w odniesieniu do działalności wydziałów w sądach. W trakcie wykonywania zadań dyrektora Departamentu (...) kandydat dał się poznać jako osoba kompetentna, obowiązkowa, sumienna, a przy tym bezkonfliktowa, odpowiedzialna i systematyczna. Kandydat znakomicie organizuje pracę własną oraz podległych mu pracowników. Powierzone zadania wykonuje terminowo, wykazując się zaangażowaniem, profesjonalizmem oraz wysokim poziomem kultury osobistej. Decyzje podejmowane przez opiniowanego są przemyślane i uargumentowane. D. P. prezentuje wysoki poziom wiedzy prawniczej. Powyższe cechy podobnie jak postawa etyczno-moralna sprawiają, że cieszy się autorytetem i uznaniem w środowisku sędziowsko-urzędniczym. Ponadto do zgłoszenia kandydata załączono opinię Przewodniczącego IX Wydziału Gospodarczego Sądu Okręgowego w K., z której wynika, że kandydat podczas pracy orzeczniczej prezentował się jako osoba odpowiedzialna, rzetelna i sumienna. Wykonywał swoje obowiązki z zaangażowaniem, podejmując trudne, często odważne decyzje. Podejmował inicjatywy takie jak kierowanie pytań do Trybunału Konstytucyjnego. W okresie pełnienia obowiązków dał się poznać jako osoba miła, koleżeńska i lojalna w stosunku do współpracowników i pracowników sekretariatu. Współpraca z innymi sędziami, asystentami czy pracownikami sekretariatu przebiegała harmonijnie. Dał się poznać jako osoba o wysokim poziomie inteligencji oraz kulturze osobistej.

Rada w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały wskazała, że pozostali kandydaci posiadają kwalifikacje zawodowe, uprawniające do ubiegania się o urząd sędziego Sądu Najwyższego, jednak nie spełniają wszystkich kryteriów wyboru w stopniu uzasadniającym przedstawienie Prezydentowi RP do powołania.

Od tej uchwały K. W. 9 czerwca 2020 r. wniósł odwołanie. Wyjaśnił, że Rada odmówiła przedstawienia jego kandydatury Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego.

W odwołaniu zarzucił naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie art. 33 ust. 1 w zw. z art. 31 ust. 1 oraz art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. 2019, poz. 84 ze zm.: dalej: u.k.r.s. lub u.KRS) przez ich wadliwe zastosowanie polegające na podjęciu uchwały bez wszechstronnego rozważenia sprawy prowadzącego do sprzeczności uchwały Rady z jednomyślnym stanowiskiem zespołu Rady rekomendującym jego kandydaturę. Skarżący zarzucił także brak możliwości kontroli procesu decyzyjnego wskutek braku określenia jednakowych dla wszystkich uczestników kryteriów oceny oraz brak niezależności Rady przy podejmowaniu przez nią uchwały.

Skarżący zarzucił także naruszenie zasady równego dostępu do służby publicznej, wyrażonego w art. 60 Konstytucji RP, przez uznanie, że podstawowym kryterium przy ocenie kandydatów jest dorobek orzeczniczy, co postawiło w gorszej sytuacji naukowców i osoby posiadające praktykę w innych niż zawód sędziego zawodach prawniczych.

Ponadto odwołujący zarzucił naruszenie art. 9 u.KRS przez to, że w posiedzeniu Rady nie uczestniczyli członkowie Rady wybrani przez Sejm i Senat.

Wskazując na powyższe wniósł o uchylenie zaskarżonej uchwały tylko w punkcie 2, w części odnoszącej się do jego osoby i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Krajowej Radzie Sądownictwa.

Odwołanie zostało wniesione wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu.

Postanowieniem z dnia 2 lutego 2021 r., I NKRS 10/21 Sąd Najwyższy wniosek o przywrócenie terminu uwzględnił dając wiarę skarżącemu, iż został bez swojej winy wprowadzony w błąd przez przepis art. 44 ust. 1 zd. 2 u.KRS, zgodnie z którym odwołanie nie przysługuje od uchwały Rady w sprawach indywidualnych dotyczących powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego. Przepis ten cieszył się bowiem domniemaniem konstytucyjności w chwili przeprowadzania konkursu a Rada nie poinformowała skarżącego o przysługującym mu uprawnieniu do wniesienia odwołania. Sąd

Najwyższy uznał, że nawet najbardziej rygorystyczna wykładnia art. 168 § 1 k.p.c. musi uwzględniać, że podstawą przywrócenia terminu nie jest sama obiektywna niemożliwość wykonania czynności procesowej, lecz wina strony, o której można mówić wtedy, gdy można od niej rozsądnie oczekiwać w danych okolicznościach zachowania terminu procesowego (postanowienie Sądu Najwyższego z 8 lutego 2018 r., I UZ 69/17; postanowienie Sądu Najwyższego z 14 grudnia 2017 r., I PZ 10/17; postanowienie Sądu Najwyższego z 9 listopada 2017 r., I CZ 94/17; postanowienie Sądu Najwyższego z 12 stycznia 2016 r., I UZ 18/15). Sąd Najwyższy odnotował przy tym, że w odpowiedzi na odwołanie wskazano wprawdzie trafnie, że wyrok Sądu Najwyższego z 2 czerwca 2020 r. w sprawie o sygn. akt I NO 192/19 nie był pierwszym orzeczeniem, w którym Sąd Najwyższy dopuścił zaskarżanie uchwały KRS w przedmiocie powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego wbrew art. 44 ust. 1 zd. 2 u.KRS, ponieważ za dopuszczalnością odwołania opowiedział się Sąd Najwyższy już w uzasadnieniu uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 8 stycznia 2020 r., I NOZP 3/19. Niemniej jednak zdaniem Sądu Najwyższego winę za obiektywną niejasność stanu prawnego i formalne obowiązywanie wtórnie niekonstytucyjnego przepisu ponosi wyłącznie władza publiczna. Uzasadnione zdaniem Sądu Najwyższego było przy tym przyjęcie, że autorytatywne rozstrzygnięcie tej kwestii i podanie jej do publicznej wiadomości nastąpiło z chwilą ogłoszenia wyroku Sądu Najwyższego z 2 czerwca 2020 r., a nie tylko uzasadnienia uchwały dotyczącej warunków badania niezależności KRS i Izby Dyscyplinarnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie, choć nie wszystkie podniesione w nim zarzuty okazały się zasadne.

Trafny okazał się pierwszy zarzut odwołania naruszenia przepisów postępowania, a mianowicie art. 33 ust. 1 u.KRS przez ich wadliwe zastosowanie polegające na podjęciu uchwały bez wszechstronnego rozważenia sprawy oraz braku niezależności Rady przy podejmowaniu zaskarżonej uchwały.

Jak stanowi art. 33 ust. 1 u.KRS, w sprawach indywidualnych Rada podejmuje uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone. Z tego przepisu wynika, że Krajowa Rada Sądownictwa jest obowiązana przed podjęciem uchwały w sprawie indywidualnej wszechstronnie rozważyć sprawę na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone. Rada nie może więc pominąć istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z udostępnionej dokumentacji lub wyjaśnień, czy innych zebranych dowodów, ani dokonać ustaleń sprzecznych z tym materiałem, zaś samo rozstrzygnięcie powinno być wynikiem wszechstronnego rozważenia wszystkich aspektów sprawy w sposób, który nie był dowolny (wyroki Sądu Najwyższego z: 26 kwietnia 2012 r., III KRS 11/12; 22 maja 2012 r., III KRS 14/12, z 15 lutego 2019 r., I NO 14/19).

Podjmując zaskarżoną uchwałę Krajowa Rada Sądownictwa podkreśliła wysoki poziom wiedzy prawniczej kandydata przedstawionego do powołania, znajdujący odzwierciedlenie w 28-letnim stażu zawodowym na stanowisku orzeczniczym w sądach różnych szczebli, autorstwie artykułów naukowych opartych na praktyce orzeczniczej, a także pracy w Ministerstwie Sprawiedliwości. Rada uwypukliła pozytywną opinię Ministerstwa Sprawiedliwości o kandydacie a za decydujące przyjęła doświadczenie zawodowe kandydatów (doświadczenie zawodowe na stanowiskach orzeczniczych).

Jak trafnie przyjął Sąd Najwyższy w wyroku z 2 czerwca 2020 r., I NO 192/19, kwestionowane postępowanie konkursowe nie odpowiadało wymogom ustawowym, ponieważ przyjęte za podstawę uchwały ustalenia faktyczne okazały się niezgodne ze stanem faktycznym. Jak podkreślił Sąd Najwyższy, nie ulega wątpliwości, że od 2016 r. wybrany kandydat przebywał na delegacji w Ministerstwie Sprawiedliwości, która to praca nie mogła zostać zaliczona do pracy orzeczniczej. Z tego względu uznać należy, że staż orzeczniczy wybranego kandydata wynosi nie jak wskazano 28 lecz 25 lat, w tym 3 lata jako asesor. To z kolei przesądza, że Rada w sposób niepoprawny przyjęła, że nie można zrównywać doświadczenia przedstawionego do powołania kandydata z innym kandydatem. Rada w swoich rozważaniach pominęła także i zaniechała oceny istotnych faktów licznych delegacji (Ministerstwo Sprawiedliwości, Krajowa Rada Sądownictwa, Krajowa Szkoła Sądownictwa i Prokuratury) mających wpływ na ustalenie stażu orzeczniczego, ale także wyboru odpowiedniego kandydata.

Jak podkreślił Sąd Najwyższy w wyroku z 2 czerwca 2020 r. w ocenie Rady przedstawiony do powołania kandydat był lepszy od innych kandydatów, ponieważ oprócz praktyki poświęcał się także pracy naukowej przez publikowanie artykułów naukowych, które znajdują oparcie w jego praktyce orzeczniczej, a więc

ich przydatność dla praktyki jest większa. Sąd Najwyższy uznał, że nie wiadomo, skąd Rada taki wniosek wysnuła także inni kandydaci, w tym odwołujący się są autorami wielu różnych publikacji. Rada nie wskazała przy tym w jaki sposób publikacje czy dotychczasowy dorobek naukowy wybranego kandydata przełożył się na istotne znaczenie dla praktyki, czy też orzecznictwa sądowego. Sąd Najwyższy w wyroku z 2 czerwca 2020 r. za błędne uznał także przyjęcie przez Radę, że większy dorobek naukowy nie może zastąpić niezbędnej praktyki. Przepisy wprost dopuszczają możliwość ubiegania się o stanowisko sędziego Sądu Najwyższego dla osób o wybitnym dorobku naukowym.

Zastrzeżenia Sądu Najwyższego wzbudziło również przyjęcie przez Radę jako okoliczności decydującej o wyborze kandydata w ocenianym konkursie pełnienie czynności administracyjnych w Ministerstwie i pochlebnej opinii Ministra Sprawiedliwości. Rada w uzasadnieniu zbyt wielką wagę przywiązała do opinii Ministerstwa Sprawiedliwości oraz znajomości przez wskazanego Kandydata organizacji Sądów powszechnych, skoro nadzoru organizacyjno-administracyjnego nie można mylić z nadzorem judykacyjnym realizowanym przez Sąd Najwyższy.

Powyższe skutkowało przyjęciem w ocenie Sądu Najwyższego, że wyrażone w uchwale stanowisko naruszało prawo, albowiem Rada ze znanych jej faktów wyprowadziła niepoprawne pod względem logicznym wnioski, jak również pominęła istotne okoliczności, które winna była rozważyć. W związku z tym Sąd Najwyższy za uzasadniony uznał zarzut braku wszechstronnego rozważenia sprawy przez Radę.

Ocena odwołania wniesionego w niniejszej sprawie z oczywistych względów nie może abstrahować od przyjętych przez Sąd Najwyższy w wyroku z 2 czerwca 2020 r. miar i ocen. Nie powtarzając w tym miejscu przedstawionych wyżej ustaleń należy podzielić pogląd, że Rada ze znanych jej faktów wyprowadziła niepoprawne pod względem logicznym wnioski, jak również pominęła istotne okoliczności, które winna była rozważyć. W szczególności nie można ocenić, czy Rada rzetelnie i jednolicie oceniła doświadczenie zawodowe odwołującego się K. W., w tym doświadczenie naukowe i praktyczne oraz kandydata przedstawionego do powołania. Prowadzić to musi do uwzględnienia zarzutu braku wszechstronnego rozważenia sprawy przez Radę.

Zasady okazał się także zarzut naruszenia zasady niezależności Rady w niniejszym postępowaniu. W wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 19 listopada 2019 r. w połączonych sprawach C-585/18, C-624/18 i C-625/18 stwierdzono, że istotną okolicznością z punktu widzenia podstawowych wartości porządku prawnego niezależności sądów i niezawisłości sędziów ma okoliczność wskazana przez TSUE w pkt 125 wyroku. Podzielić trzeba pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w wyroku z 2 czerwca 2020 r., zgodnie z którym realizacja

zadań organizacyjno-administracyjnych wykonywanych w ramach delegacji do Ministerstwa Sprawiedliwości w okresie bezpośrednio poprzedzającym powołanie do Sądu Najwyższego może mieć negatywny wpływ na sposób postrzegania niezawisłości sędziego, a więc wskazywać na realne lub jedynie potencjalne, tym razem nieformalne podleganie organowi władzy wykonawczej. Pominięcie przez Radę tej niezwykle istotnej okoliczności, mającej znaczenie dla niezawisłości sędziowskiej uznać należy za brak wszechstronnego rozważenia sprawy oraz zarzucany także w niniejszej sprawie w odwołaniu brak niezależności Rady.

Bezzasadny okazał się natomiast zarzut naruszenia zasady równego dostępu do służby publicznej, wyrażonego w art. 60 Konstytucji RP, przez uznanie, że podstawowym kryterium przy ocenie kandydatów jest dorobek orzeczniczy, co postawiło w gorszej sytuacji naukowców i osoby posiadające praktykę w innych niż zawód sędziego zawodach prawniczych. Tak sformułowany zarzut nie może okazać się skuteczny, ponieważ za utrwalony należy uznać pogląd, że Rada ma kompetencję do konkretyzowania kryteriów ustawowych, w tym kryterium doświadczenia zawodowego. Co istotne, w ocenianym konkursie problemem okazało się nie to, że uwzględniany był zarówno dorobek orzeczniczy, jak i dorobek naukowy, ale to, że kryteria te nie były stosowane jednolicie a wyciągane przez Radę wnioski nie znalazły potwierdzenia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

Także zarzut naruszenia art. 9 u.KRS nie jest zasadny, ponieważ przepis ten nie uzależnia legalności uchwał od uczestniczenia w posiedzeniu członków Rady wybranych przez Sejm i Senat, a tylko od kworum.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS, uchylił zaskarżoną uchwałę w pkt 2 w części dotyczącej odwołującego się i przekazał sprawę Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.

Zdanie odrębne do wyroku i jego uzasadnienia złożył SSN Krzysztof Wiak.

